

suprenira necesis por ke Hari translokigu ĉiujn siajn posedaĵojn de la ŝranko al tiu ĉambro. Li sidiĝis sur la lito kaj ĉirkaŭrigardis. Preskaŭ ĉio tie estis rompita. La monataĝa kamerao kuŝis sur malgranda, motorizita tanko, kiun Dadli iam estis veturiginta sur najbaran hundon; en angulo estis la plejunua televidilo de Dadli, tra kiu li estis ŝovinta la piedon kiam oni ĉesigis lian plejŝatatan programeron; jen granda birdokaĝo, kiu iam enhavis papagon, kiun Dadli interŝanĝis ĉe la lernejo kontraŭ aerpafilo, kiu siavice nun sidis sur breto kun tordita paftubo sur kiu Dadli iam eksidis. Aliaj bretoj plenis je libroj. Tiuj estis la solaj aĵoj en la ĉambro, kiuj aspektis netuŝite.

De malsupre venis la sono de Dadli, kiu hurlis al sia patrino: “Mi ne deziras lin tie ... mi bezonas tiun ĉambron ... forigu lin ...”

Hari ĝemis kaj etendis sin sur la lito. Hieraŭ li estus doninta ion ajn por esti ĉi tie. Hodiaŭ li preferus esti denove en sia ŝranko kun tiu letero, ol ĉi tie sen ĝi.

La postan matenon, je matenmanĝo, ĉiu estis kvieta. Dadli estis ŝokita. Li estis krieginta, frapinta sian patron per la smeltinza bastono, intence vominta, piedbatinta la patrinon kaj ĵetinta sian testudon tra la forceja tegmento, kaj li tamen ne rehavis la ĉambron. Hari pensis pri la sama horo hieraŭ kaj amare volis, ke li estus malferminta la leteron en la koridoro. Onklo Verno kaj onklino Petunjo makabre rigardis sin.

Kiam la poŝto alvenis, onklo Verno, kiu ŝajne provis bonkondukti al Hari, igis, ke Dadli venigu ĝin. Ili aŭdis lin frapi per sia smeltinza bastono la tutan vojon laŭ la koridoro. Tiam li kriis, “Jen alia! *S-ro H. Potter, La Plej Eta Dormoĉambro, 4 Ligustra vojo* –“

Kun strangolkrio, onklo Verno saltis de la seĝo kaj kuris laŭ la koridoro; Hari tuj sekvis. Onklo Verno devis perforti Dadli ĝisplanke por ekhavi la leteron, kion malfaciligis tio, ke Hari kaptis onklon Vernon ĉe la kolo de malantaŭe. Post minuto de konfuza batalado, dum kiu ĉiu frapiĝadis per la smeltinza bastono, onklo Verno rektiĝis, anhelante, kun la letero de Hari tenata firme en la mano.

“Iru al via ŝranko – nu, dormoĉambro,” li anhelis al Hari. “Dadli – iru – simple iru.”

Hari ĉirkaŭmarŝadis en sia nova ĉambro. Iu sciis, ke li translokiĝis el sia ŝranko, kaj ili ŝajne sciis, ke li ne ricevis la unuan leteron. Tio certe indikis, ke ili reprovos. Kaj ĉifoje li certigos, ke ili ne malsukcesu. Li havis planon.

* * *

La riparita vekhorloĝo sonoris je la sesa horo la postan matenon. Hari rapide malŝaltis ĝin kaj silente vestis sin. Li nepre ne veku la Durslojn. Li ŝteliris malsupren, ne ŝaltante lumilon.